

ove Cresforærmelser imod private Medborgere (§ 14), hvorfor Forordningen af 27de September 1799, der nu bliver at ophæve, har særlige Straffebestemmelser, da Lovens Forskrifter om denne Forbrydelse i L. 6—21 ikke længere findes anvendelige; ligesom man ogsaa, da Meddelelsen af Rygter om Borgernes huuslige Stilling eller private Liv overhovedet ikke synes at være nogen passende og nyttig Gjenstand for Pressens Virksomhed, og det ofte er vanfærligt at bedømme, hvorvidt saadanne Rygter efter deres Bessaffenhed kunne forvolde Ubegageligheder og Ulemper, har troet, overensstemmende med den af begge Stænderforsamlingerne ved det dem i 1844 og 1846 forelagte Udkast saagodtsom eenstemmigt gjorde Indstilling, at burde bibeholde et Forbud mod i trykte Skrifter at meddele Rygter om Borgernes huuslige Stilling eller private Liv (§ 15). Endelig er det fundet nødvendigt at fastsætte, at Lovens Bestemmelser ogsaa ere anvendelige paa Oversættelser (§ 16), hvilket, efter at Presseforbrydelserne ere indskrænkede til de ovenfor nævnte, maa anses uden Betænkelse, og ikke kunde undgaaes, naar der ikke i Loven skulde mangle en væsentlig Betryggelse mod Pressens Misbrug ad denne Vej.

Naar der saavel i Forordningen af 27de September 1799 § 7 som i det Stænderforsamlingerne i Mæret 1844 forelagte Udkast til en Anordning angaaende Trykkesfriheden (§§ 25 og 26), har været fastsat Straf for Den, der, som det i den førstnævnte Anordning hedder, tilfidsætter den Uerbødighed, han, som Borger og Undersaat, er Regjeringen og Lovgivningen skyldig, ved at skumle med Bitterhed over Regjeringen eller ved at indklæde sine Anmærkninger over dens Foranstaltninger i utilbørlige og usømmelige Udtryk, eller, som det ommeldte Udkast udtrykker sig, indklæder sine Bemærkninger angaaende Lovene og Regjeringens Foranstaltninger i utilbørlige, usømmelige og forbitrende Udtryk (§ 25), eller i at omtale Statens Forsatning tillader sig utilbørlige eller usømmelige Udtryk (§ 26), da har man, i Overensstemmelse med det ovenfor Bemærkede, og da det dog ikke er muligt at fjerne eller straffe saadanne Utringer om Lovene og Regjeringens Foranstaltninger, naar

de fremsættes i offentlige Forhandlinger, eller at forhindre, at de derfra gaae over i Pressen, anseet det rettest at forbigaae samme. Det Samme gjælder af lignende Grunde om den Bestemmelse, der var bragt i Forslag i Udkastet i 1844, angaaende Straf for dem, der i trykte Skrifter søge at opvække Had og Forbitrelse imellem de forskjellige Statsdele eller forskjellige Samsundsclasser (§ 31).

Heller ikke har man troet at burde optage i Loven en Bestemmelse, svarende til den, der findes i Forordningen af 27de September 1799 § 6, om Straf for Den, der i trykte Skrifter udbreder løgnagtige Beretninger om nogen vigtig Deel af Statens Tilstand eller om Regjeringens Beslutninger og Foranstaltninger, eller, som i Udkastet af 1844 § 32 var foreslaaet, for Den, der udbreder urigtige, eller, som de senere benævntes, u hjemlede Efterretninger om Statens Tilstand eller Regjeringens Beslutninger og Foranstaltninger, hvorved Skade og Ulempe kunde foraarsages. En Bestemmelse af dette Indhold er nemlig af saa vag Bessaffenhed, at den blot af den Grund ikke egner sig til Optagelse i en Straffelov, og det skjønes heller ikke, at det under almindelige Forhold kan medføre saa farlige Følger, at saadanne urigtige Efterretninger trykkes, da det staaer i Regjeringens Magt, hvis den anseer det nødvendigt, strax at modsig dem. Under en Krigstilstand eller andre lignende Forhold kan det vel tænkes, at saadanne Beretninger kunne medføre betænkkelige Følger, hvilket ogsaa kan være Tilfældet, naar Efterretningerne ere sande; men det staaer da i Regjeringens Magt, overensstemmende med Grundlovens § 30, ved en foreløbig Lov under Straf at forbyde slike Efterretningers Meddelelse, saaledes som er skeet ved den foreløbige Lov af 8de Juli 1849 om Forbud mod ved Trykken at offentliggjøre Efterretninger vedkommende Krigen. Dette er vistnok langt at foretrække for i den almindelige Trykkesfrihedsslov at optage Strafferegler af et saa ubestemt og omfattende Indhold som det ovennævnte, der ofte maa gjøre Journalisterne uvisse om, hvad de tør optage i Bladet.

Men medens man saaledes paa den ene Side har troet ikke at burde omgjerde Regle-